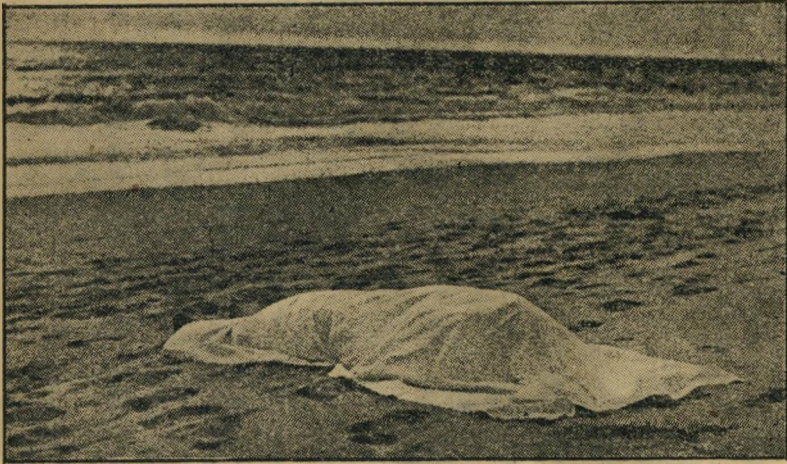

תעלומת הגופה בשפת הים

גופת מונטאזי בשפת הים בקפוקטה
זיהום ברגל או מסיבת הוללים?

היה זה האיש שבמסיבותיו השתתפו מנהיגי המפלגה הדמוקרטית הנוצרית ותנועת הפעולה הקאטולית.

השיא התיאטרוני השני היתה צוואתה של קאליו שחששה לחייה. אחר חיפוש משטרתי נרחב נתגלתה הצוואה והובאה לבית המשפט. בצוואה האשימה קאליו את מונטנייה כי הוא ראש כנופיית מברחים סמים משכרים ואת בן שר החוק, טיציני, כשכירו האישי למעשי רצח. כשנתבעה לחזור על האשמותיה לפני בית המשפט עשתה זאת קאליו בשלוה ולא השאירה לנושא בית המשפט כל ברירה אלא להפסיק את המשפט ולפתוח בחקירה חדשה על מותה של מונטאזי.

מאבק על כסאות

פרשה מכוערת כשערוריות מונטאזי היא הזדמנות מצוינת למסע השמצות וגילויי שחיתות. אך אין זה הכל. מאחורי הפרשה מסתתרים מניעים עמוקים הרבה יותר. קודם כל מארים באור מעניין קבוצות מדינאים ופקידים באיטליה. דו"חות סודיים סבורים כי מונטנייה איננה תופעה בודדה. לכל היותר היה לו תפקיד מודע. הוטל עליו להסביר לדמוקרטים נוצרים חשובים ולנכבדי הותיקן כי יהיה זה לא נכון מצידם לקיים פילגשים או לבקר בבתי בושת רגי' לים מחשש של פרסום או סחיטה. יש להניח כי מונטנייה סיפק מקור שעשועים אחר, מרוחק מעיניים ברגלות.

נשארה השאלה הגדולה: מדוע לא הצליח המגננון לקבור את פרשת מונטאזי בשקט, כפי שעשה, בהצלחה רבה, פעמים רבות, עם שערוריות אחרות. התשובה היא אגונה מאריה קאליו. היתה זאת היא שגילתה את הפרשה למוטו ושגרמה לעריכת הדו"ח של הקרביניירי. היא לא נבהלה מהאיומים האכזריים ביותר של צדדים מעוניינים לקבור אותה תחת החוק האורזי והפיליגם גם יחד אם לא תוכיח כל מלה באשמותיה. כי אגונה מאריה קאליו אינה סתם פילגש לשעבר המתנקמת במאבה שעוב אותה לגששה. מהיום בו נפגשה עם האב דאלוליו נראה שהיא סועלת לפי הוראות הישועיב. התמדתה בסיפוריה, הפיתוח ההגיוני של טענותיה, הופעתה השקטה והבטוחה מצביעים על כך כי האחוה פקוחת העין והפיקחת של חברת ישו עומדת מאחוריה. ולמען השועים חשובה רק עמדתה של הכנסייה. זה זמן מה שהם עוקבים בדאגה אחר הנוק הנגרם לשמה הטוב של הכנסייה על ידי מגיפת השחיתות שהתפשטה בותיקן ושהגיעה אליה עד למדרגות כס האפיפיור. הישועים מנהלים מערכה סודית בתוך הותיקן והם לא יחסכו להקריב אישים רמי מעלה כדי לזכות ביתרון לעצמם.

פרשת מונטאזי אינה משפט על החיים הציבוריים האיטלקיים בלבד. היא שלב חשוב במאבק הסודי המכין את הכנסייה לסיבוב הסופי עם הקומוניסטים. במאבק זה קיימת, ללא ספק, מטרה נוספת. אם יתפנו הן כדי מאבק, מקומות קרובים לאפיפיור עצמו, הרי יהיו לישועים הסיכויים הטובים ביותר לזכותבם ובהשפעה הבאה עמהם.

אשמה של הפצת חדשות לא נכונות ומגמתיות, העלולה לפגוע בשלום הציבור. האשמותיו של מוטו, כפי שהופיעו בכיתובו וכפי שפותחו, לאחר מכן, בשמועות ובעדויות במשפטו היו מפורטות ביותר.

טען מוטו: שפת הים בין אנציו לאוס"טיה שימשה חוף נחיתה לכנופיית מברחים סמים משכרים. אחד מראשי המברחים היה אגונה מונטנייה, שכונה את עצמו דוכס, ושהיה בעל חוילה ליד שפת הים בקפוקטה. למונטנייה היו חברים נכבדים, להם חילק מתנות יקרות וערך מסיבות מפוארות. בין חבריו היו אנשים כתומסו פאבונה, המפקח הכללי של משטרת הביחון, ספטריו מי שהיה שר הפנים וסגן נשיא המפלגה הדמוקרטית הנוצרית השלטת, אחיו האפיפיור, רופא האפיפיור, פיירו פיציני, בן שר החוק ורבים אחרים.

לאורחים מיוחדים ערך מונטנייה באחוהו מסיבות הוללים בהן הוגשו סמים משכרים ומשקאות חריפים ובהן עסקו האורחים במשחקים מעניינים כרדיפה אחר נערות חצי ערומות שהתחבאו מתחת לשיחים וילמה מונטאזי היתה אחת מנערותיו של מונטנייה. לפי סיפורו של מוטו היא

לא מלובשת ומדוע נמצאה גופתה של מונטאזי בקפוקטה.

עדה ראשית קאליו

אחד ממקורות האינפורמציה העיקריים של מוטו היתה אגונה מאריה קאליו, נערה יפהפיה בת 24, שהיתה פילגשו של מונטנייה משך זמן רב. היתה זאת היא שסיפקה את השיאים התיאטרוניים במשפטו של מוטו. בסתיו 1953 כאשר מוטו החל עוכד על הסברו שלו לפרשת מונטאזי גילתה קאליו את דרכיו המזרחיות ואת עושרו הרב של מאהבה והתנהגותה גרמה לה שחשוש לחייה. היא עשתה שני דברים: היא קיבלה את עצתו של מוטו וביקרה כומר ישועי מפורסם ברומא, האב דאלוליו, והיא כתבה צוואה.

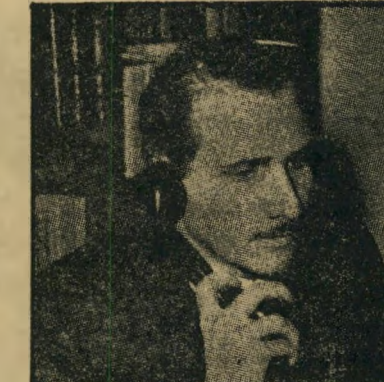
לפי השמועה מסר האב את חשדותיה של קאליו לשר הפנים פאנפאני, המקורב לישועים. פאנפאני ציווה על המפקד הכללי של הקרביניירי לחקור באופן סודי (זאת אומרת - בלי ידיעתו של פאבונה ומש"רת הבטחון הציבורי) את עסקיו של מונטנייה.

הדו"ח של הקרביניירי הוקרא בבית המשפט בשעת משפטו של מוטו. בדו"ח תואר מונטנייה כבנם של הורים טיציניאניים עניים שהתעשר כרועה וזונת לחשובי הפשיסטים. מונטנייה היה סוכן הבולשת של מוסוליני וגם סוכן משטרה. משך המלחמה ניהל בית בושת מפואר לגרמנים ותחת הכיבוש האמריקאי נתמנה למשרת הכבוד של מושל מחוז. מונטנייה התעשר מספירות, מעסקי שוק שחור ומכירת קרקעות לא קיימא.

ראש מברחים מונטנייה

בלי פילגשים, בלי בתי בושת ו איבדה את הכרתה באחד הלילות אחר שימוש מופרז בסמים משכרים ובחששם כי היא עתידה למות הטילו אותה מונטנייה

מגדה שערורית מוטו

ופיציני לתוך הים. זה הסביר מדוע לא היתה גופתה חבולה או נפוחה. מדוע היתה

ייעית חוף, 35 קילומטר דרומית לאוס"טיה, עיר מולדתו של נירו, ששימשה ראש גשר לבנות הברית ב-1944.

משפט קסטנר-גריןולד הוכיח כי לא כל משפט על הוצאת דיבה מתפתח בכיוון לו מצפה פרקליט המדינה. באמיתיה זו נוכח גם פרקליט המדינה האיטלקי שתבע למשפט עורך שבועון שניטה להטיר את הלוט מתעלומת רצח שבועצ לפני 14 חודש. השערוריה סובבה על מותה המסתורי של נערה רומאית יפהפיה, וילמה מונטאזי, שגופתה הלבושה למחצה נמצאה ב-11 קילומטר דרומית מחוף הרחצה של רומא, אוסטיה. בנוסף לא ניכר כל סימני אלימות. הרופא המקומי שנקרא על ידי קרביניירי, קבע כי המחט בא כתוצאה של טביעה. פרקליט המחוז של רומא העביר את התיק מדי הקרביניירי ומסרו למשטרה הבטחון הציבורי. גם רופא המשטרה סבר כי מונטאזי מצאה את מותה בטביעה. משך הקיץ סיפקה משטרת הבטחון הסבר של מות מקרי שנתקבל על דעת חוקר מקרי המחט, שצויה לסגור את התיק.

נעליים. חצאית ובידיות

ההסבר של משטרת הבטחון היה כי וילמה מונטאזי סבלה מזיהום של סצע ברגלה. על מנת לרפא את הפצע היא ירדה בערב התשיעי לאפריל לחוף הים באוסטיה, רחצה את רגליה במים המלוחים. הגלים שטפוה והיא איבדה את ההכרה. הים נטל את הגופה ומשך יום המחרת גשאו אותה הגלים מרחק עשרים קילומטר לקפוקטה.

כדי שהסבר זה יתקבל על הדעת היה צריך להיות למונטאזי והום בפצע הרגל שנעלם לפני שהרופא של קפוקטה ראה את גופתה. היא גם היתה צריכה לבחור, ברי שהסבר יתאמת, במסע שלושים קילומטרים ברכבת (המרחק מרומא לאוסטיה) כדי לרחוץ את רגליה בים בערב אביב קר. מלבד זאת גם היתה וילמה מונטאזי צריכה להיות בחורה, שכאשר היא רוחצת את רגליה במי הים היא בסירה גוסף לנועליה, גם את חצאיתה ואת בידיותיה.

משקאות ונערות ערומות

העיתונאים האיטלקיים ידעו על אי התאמת מות אלה. אך הם לא התחשבו בכך עד כמה לא התקבל הסבר זה על הדעת. הם שתקו. לא שתקו - סילבאנו מוטו, עיתונאי ניאורטיסטי שחיפש פרסומת לשבועונו החדש אטואליטה (החדשות השועי). הוא החליט לחקור פרשה זאת לא רק מפני שהיתה חשובה למדי, אלא גם מפני שנתנה אפשרות נוחה לתקוף את פרקליט המחוז של רומא, סאבריו פולטי, לו טרם סלהו הפשטים את חלקו במאסר מוסוליני. כתבתו של מוטו, שפורסמה באוקטובר 1953, הביאה אותו לפני בית המשפט ב-

קרבת רצח מונטאזי

בשבועון חדש: צוואה סודית

הקרביניירי הם שוטרי המשטרה הרגילה, בניגוד למשטרת הבטחון הציבורי שהוקמה במיוחד למלחמה נגד הקומוניסטיים, ושנואה על האיטלקים בגלל שיטותיה ה"אלימות".